

FÁBIÁN JUDIT

Többnyelvűség

Minden nap ugyanabban az időpontban ment ki a közepkorú, molett hölgy. Ha késett picit, kávésbögréjével és táblagépevel egyensúlyozva sietett a parti filagória felé. Esőtől védett hely, de a szél mindig betolakodik. Pár perc múlva az asszony fülhallgató segítségével beszélgetett. Franciául, folyékonyan. Valószínűleg a Föld másik felén valakivel, az internet csodája határtalan.

Kutyámmal sétáltam le-fel, arra mentem, amerre a póráz vitt, de semmiképp sem szerettem volna megzavarni az illetőt. „Gyere innen, nem szabad!” – kiáltottam az ebre, ha a beszélgetés magánszférája felé vette az irányt.

Télen a sok mínusz ropogtatta, formálta a francia szavakat, aztán a hölgy kortyolt egyet a forró italból, kávégőzös leheletében puhultak a magán- és mássalhangzók. Tavasszal lágy volt a kiejtése, nyáron forrón pattogtak a mondatok, mint a Champs-Élysées állandó, vidám forgataga.

Örültem neki, hogy nem ismerem a nyelvet, ezért lelkiismeret-furdalás nélkül haladtam el mellette kutyasétáltatás közben.

Úgy gondoltam, ezt ő is tudja, ezért sem vesz figyelembe, illetve azt is sejti, hogy ku-

tyámat sem tanítottam meg olyan idegen nyelvre, ami fényévnyi távolságra áll tőlem.

Nyaranta egy magas, szikár férfi is rendszeresen leült a közeli padok egyikére. Nagy esemény, na, bumm, százasával ücsörögnek a padokon...

Ám kezében könyvet tartott, ami már önmagában is ritkaságszámba megy századunkban, és – senki ne vessen meg kíváncsiságom miatt – ráadásul német nyelven íródott könyvet, valószínűleg szakkönyvet, táblázatokkal.

Mea culpa, hogy pillantást vettem a betűkre, de hát kutyát sétáltatva megengedett az akaratlan tapintatlanság.

Azon a nyári napon épp úgy adódott, hogy a férfi csak a franciául beszélő hölgy melletti padon kapott üres ülőhelyet. A többi mind elfoglalták az üdítőző tinik vagy a horkoló nyugdíjasok.

A férfi, kezében hatalmas könyvével, teljesen elmélyedt az olvasottakban. A nő közben felszabadultan beszélgetett.

Nagyszerű, hogy városunkban él még a kultúra! – morfondíroztam magamban, ami-

(folytatás a következő oldalon)

 gyűlekezeti termekben, szerkesztőségben találkoztunk, Vásárhelyen, Marosszentgyörgyön, Szászrégenben, Dicsőszentmártonban, Erdőszentgyörgyön vagy Nyárádszeredában, míg nem az áldott emlékü Kedei Zoltán festőművész megnyitotta előttünk a középkori vár legfelső emeletén kuksoló kis padlástéri műtermét, és attól kezdve a Vár-Lak lett állandó kedves tanyánk.

Közben a kör kiadott egy kis antológiát, melynek címét Elekes Ferenc kisregényétől kölcsönöztük (*Az eltérített felvonó*, Kriterion, 2011). A világhálón egy ideig még talán elérhető lesz a kis maszok honlap, amely az irodalmi körrel kapcsolatos események, találkozások, könyvbemutatók, emlékezések és köszöntések képes-szöveges krónikájaként érdekes lehet; elmenthető és megőrizhető elekt-

ronikus könyvtárakban (<https://surlottgradics.wordpress.com/>).

Ebben a könyvben a *Népújsághoz* küldött gazdag szöveganyagból találunk válogatást. A szerzők némelyike rendszeresen írt, könyvet is megjelentetett, mások alkalmasszerűen ragadtak tollat. (Olyan is van, aki a nevéen kívül semmiféle személyi adattal nem szolgált.) Az itt olvasható történetek, kromik nagy része megjelent a *Népújság* Flaszter mellékletében, a *Bogaras emberek* című hétfői sorozatban, vagy felolvasta szerzője az irodalmi körben. Kiemelve őket a megsárgult, feledésre kárhozottatott újsághalmazból, derűt hozó szórakozásként kínáljuk a kedves olvasónak. Kötetünk egyben szerény tisztelgés az időközben eltávozottak emléke előtt.

Bölöni Domokos

Többynnyelvűség

(folytatás az előző oldalról)

kor hirtelen két tizenegy év körüli kissrác hangoskodására lettem figyelmes.

Szaladgáltak a fűben, hátukon félig szakadt iskolatáska. Kezükben valami gyorséttermi kaja, tele mustárral és paradicsom-mártással. Látszólag nem ízlett nekik, mert egymáshoz vagdosták a szósztól csöpögő ételdarabkákat. A cafatok itt-ott landoltak a fűben.

Hirtelen egy paradicsomos paca a franciául társalgó cipőorrán ért földet. Teljesen összemocskolta a makulátlan lábbelit. A nő semmit sem vett észre, látszólag megszűnt körülötte a világ. Zavartalanul trécselt tovább.

Kutyámmal tétovázva álltunk meg. Szólnom kellene, ezek a kis csirkefogók nem hagyják abba – gondoltam. Úgy döntöttem, várok még egy picit.

Ekkor újabb hangoskodás hallatszott, egy fa mellől jött a zaj. „Feldobtad a kajámat! Ott van a kenyér a fán! Megmondlak anyának, hogy miattad nem kajáltam” – ordította az egyik kisfiú.

A fa irányába néztem, és láttam, hogy egy darabka szendvics papírostul az egyik fágon akadt fenn. Igen ám, de épp azon a fán, ami alatt az úriember olvasta a könyvét.

A mustáros szósz érzéketlenül cseppent rá a könyv egyik lapjára...

Most aztán lesz haddelhadd! – gondoltam, és vártam, a férfi mikor pattan fel. Ám legnagyobb meglepetésemre nem tette. Tovább olvasott, már épp lapozni akart.

– Ne haragudjon, uram, pecsétes lett a könyv, tönkremegy! És önnek, hölgyem, paradicsompaszta van a cipőjén! – kiáltottam egyszerre mindkettejüknek.

Felrezzentek, mint akik mély álomból ébrednek fel.

– Köszönjük! – mondták egyszerre robot-szerűen, és visszazuhantak eredeti tevékenységükbe.

Elégedetten nyugtáztam, hogy segíthetem. Tekintetemmel a kölyköket kerestem, de már rég odébbálltak.

Kutyám türelmetlenül topogott mellettem. Már több percet vesztegeltünk ugyanazon a helyen. Hirtelen az eb a hölgy és a férfi közötti szűk füves területen dolgát elvégezni készülő pózba vágta magát.

– Ne itt!! Gyere, pisi-kaka odébb! – kiáltottam rá, és megpróbáltam pár méterrel arébb vinni.

Nem tágított. Tudtam, én vagyok a hibás, hisz legalább tíz percig álltunk ugyanott, az eb szemrehányó szemekkel nézett rám.

Ez elég kínos... – morgolódtam – épp ide kell...

Sebaj, zsebemben a zacskók, felszedem, nyoma sem marad az ürüléknek – gondoltam.

Keresek, kutatok, zacskó sehol!

Pár másodperc alatt leizzadtam. Mindig volt nálam, ráadásul nem is egy.

Ja, igen, kabátot váltottam, és a nagy sietség...

Leveleket kerestem, hogy eltakarítsam a fekáliát, de nem jártam sikerrel. Hőseim, a hölgy és az úriember ügyet sem vetettek rám. A cipő szószos maradt, a könyv pecsétes, a kutyaürülék kettejük közt.

– Bocsánat, scuze, Entschuldigung*!... franciául nem tudok.

Gyors iramban mentem tovább.

*Entschuldigung! = Elnézést!

NÉVJEGY

FÁBIÁN JUDIT (1978, Nagyváradi) német–angol szakon végezte egyetemi tanulmányait. Versei és prózái váradi napilapban, váradi és egri irodalmi folyóiratban, antológiában jelentek meg. Önálló kötete: Edzés kábelen (Éden Művészeti Hálózat – Lícium-Art, 2015).